

Radu Enache**Manualul Bunelor Intenții****pentru****Asceți, Atei, Cartezieni, Credincioși,
Curioși, Diletanți, Hedoniști, Începători, Mistici,
Naivi, Pocăiți, Profesioniști, Raționaliști, Revoluționari
&****Trecători întâmplător prin lume****Desene de RADU IGAZSAG**

Cuprins

După aceea... / 6

Descoperiri / 7

eu, cel mai tu / 9

Despre femeia esențială și lumile anexe / 10

Zenit / 11

Început / 12

Rugă / 14

Întomnare / 15

Educație sentimentală / 19

Sfârșitul zilei / 20

Cythera / 22

Natura cea bogată / 24

Calendae graecae / 27

Binar (1) / 29

Fier (2) / 30

Osana (3) / 31

Lumini (4) / 32

Semnele (5) / 33

Rusalie (6) / 34

Caloian (7) / 36

Cinel (8) / 38

Urcuș (9) / 39

Mîna (absentă a) lui RMR... (10) / 41

Limpeziș (11) / 42

Inter mediu (12) / 44

Iluminări / 45*Prozeme / 46**Mecanica Agricolă / 47**Zmeul și palatul / 53**O noapte în luna lui marie, cîndva,
înainte de Blagoveștenie / 59**Fîntîna / 65***Cîntece de departe / 75****** [Iubita mea] / 77****** [Iubirea mea] / 79****** [Iubita mea] / 80****** [Iubirea mea] / 81****** [Iubita mea] / 82****** [Atît de straniu] / 83****[Tu spui așa] / 84****[Nu vreau] / 85****[Te iubesc așa cum] / 86****Visul de aur, glorie și aleluia / 87****Acoperăminte / 131***Marea Arcană a cercului virtuos al Bunelor Intenții / 133**Terra nullius / 135**Săptămîna patimilor / 138**Săptămîna / 139**Ardere de tot / 144**Rugăciune / 145**Noiembrie / 147**Tablou decorativ pentru un dormitor minimalist / 152**Libertate / 153**O, iad frumos! / 155**Stîlp de sare / 156**Nuntă în cer / 158**Peștele Unu / 164**Cînd pleci spre ultima tranșee / 166**Paraziți / 167****** [În pîntecele orașului] / 169******* [În pîntecele orașului] / 170******* [Nu citesc] / 172******* [Nu, nu veți primi] / 173******* [Pe cine așteptai] / 174******* [Mormintele sînt] / 174******* [Mergi liniștit] / 174******* [- Nu cîinele] / 175******* [scrii] / 176******* [scrii cuvinte] / 177****Cubhos eirolnm / 178**

eu, cel mai tu

eu, cel mai tu dintre noi,
nu mai privesc înapoi.

tu, cea mai noi dintre ei,
fi-vei mereu minunata floare de tei.

noi, cei mai ei dintre toți ceilalți,
ne desprindem de țărni mai frumoși, mai înalți.

ei, ceilalți, toți la un loc,
vor vieții liniștiți într-un candid soroc.

tu și eu, o singură stea,
plutim,
căutând cerul de catifea.

șiiii...
și vine el (sau ea) îmbrăcat(ă) în manta,
cu catarama de oțel și curelușe
și cu două pistoale jucăușe.

șiiii...
și ne împușcă deodată în frunte,
atingând corzile sensibile,
iar voi veți spune, cu bun te-
mei, la priveghi: crimele trec,
dar ce rime oribile!

Despre femeia esențială și lumile anexe

Cîte-s femeile care urzescu-ți luminile vieții,
Cîte sînt clipele care te-aruncă-n genuni?
Unde sînt viile ape și apele moarte,
Cînd se apropie vama și timpul cel lin?

Vrere-ai să umbli-ntr-o altă mai fragedă lume?
Gemene toate surori cucuvaie acestea-s.
Fie aici, fie pe partea cealaltă,
Ele revarsă măscări cu aceeași avană tristețe.

Mult mai subțire ca fumul este femeia ce-o cauți,
Ca gîndul, prin mreje, prin sticlă, prin plumb, se strecoară.
În lumea de piatră, tu nu vei putea a o prinde,
Și nici în bulboana de apă și nici în văzduh!

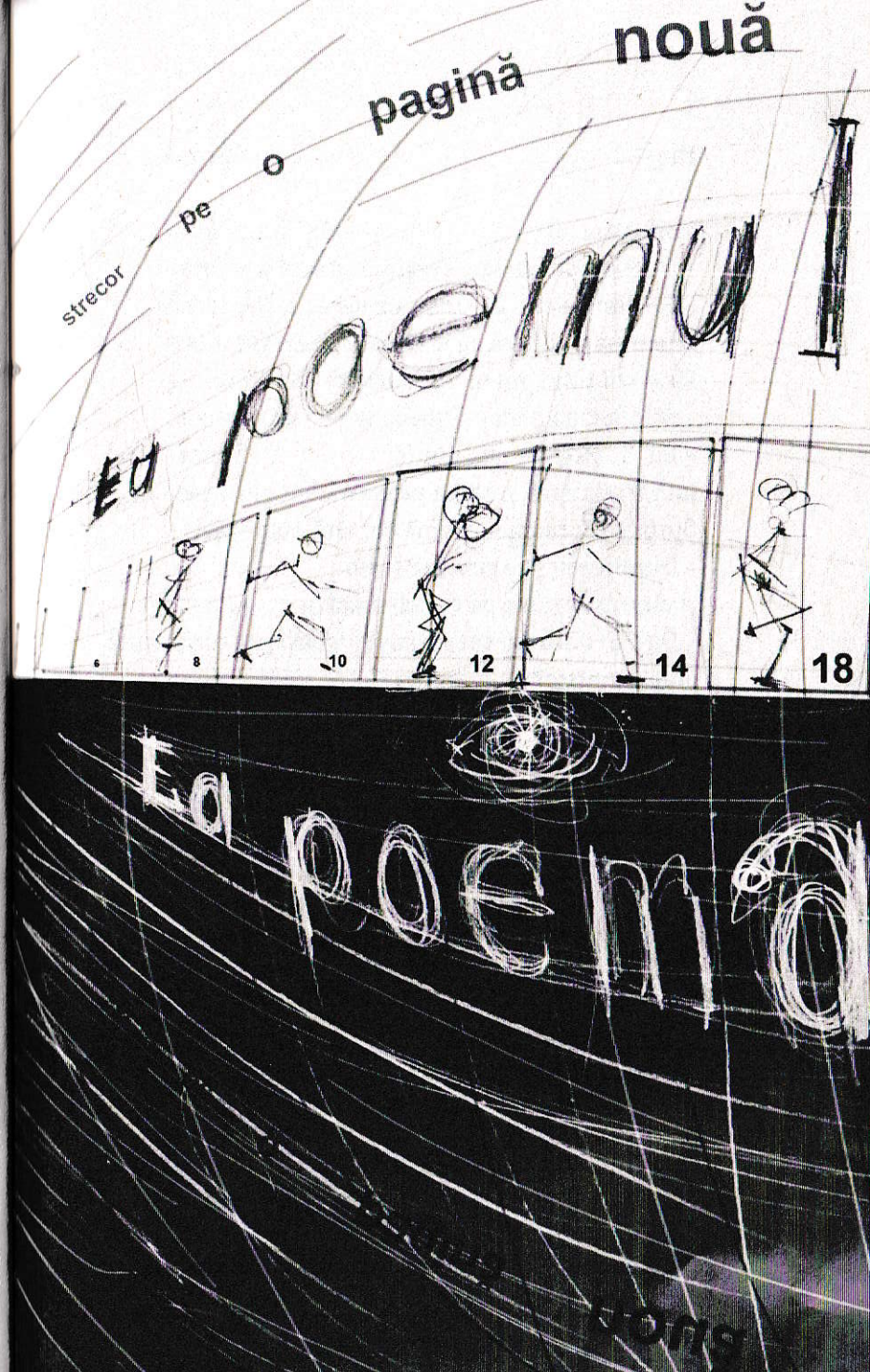
- De pară, de foc, să fie lumea în care
Găsi-voi femeia din vis, din Înalt?
- Da, da, în lumea de foc vei găsi-o,
Puiule pribeag, Odiseu, pui de paie, de puf...

Zenit

te desparți, Desdemona, de speranțe
deșarte,
te împarți, îndemîna-i mereu mai
departe.
nu veni, Anemona, pe corabia
beată,
e primejdie mare, de mister, nu de
moarte!
nu pleca, Persefona, maică-ta-i
disperată,
lumea umbrelor nu-i adăpost pentru
soartă.
tu rămîi, Antigona, mama ta nu mai e,
nu mai sînt nici speranțe, nici mister, nici corăbii,
nici primejdii nu sînt, nici destin și nici moarte.
tu rămîi, Antigona, tatăl tău este
orb.

Început

mă strecor pe o pagină nouă,
eu-poemul, atît de naiv, sfios
îmi rotesc privirile în această lume
abia începută, menuet grațios...
oh! cîtă libertate e-n jurul meu!
iată că nimic nu mă oprește, pot
să alerg mult, să ajung chiar pînă la marginea paginii...
da. pot să sar, brusc,
pe rîndul următor. hi, hi, hi!
sînt atotputernic, nu dau nimănui
socoteală, observațiile, reproșurile,
amenințările
nu ajung aici, în lumea mea,
unde pot să fac tot ce vreau,
ar trebui să ziceți mersi că mă
controlez, aș putea să-mi pun
poalele-n cap, să scriu măscări,
dar eu sînt poemul-domn,
superior, aristocrat, disprețuitor
al lumii triviale de moftangii, de cîrnățari,
care mă deprimă, mă plictisește,
mă obosește...
vorbesc așa, deși habar n-am cum
e lumea aia, de dincolo...
au mai rămas, uite, doar cîteva rînduri de viață
și eu-poemul n-am întîlnit-o
pe ea-poema,
iubita mea...

Rugă

Vorba îmi zice:

- Dumnezeu nu bate cu bâta!
- He, he! Ce știe El, Dumnezeu?
- Știe prea multe ca să mai știe ceva!
- Cînd știi totul, nu mai știi nimic!
- Dumnezeu pedepsește!
- Ba, nu pedepsește nimic!
- Iată trufia mea și sabia pe care o
flutur asupra mie însumi, cel fără apărare!
- Dumnezeu știe cine greșește
și cine asuprește pe cel sărman.
- Da?! Și dacă eu, cel sărman, mă asupresc pe mine,
cine greșește?
- Dumnezeu nu crede celui ce nu iartă...
- Pot oare să mă iert pe mine însumi?
- Ce ai făcut? - te întreabă -
- Și cine mărturisește pentru tine?
- Numai genunchii mei și fruntea,
și țărîna.

Întomnare

Ridică botul către culmi
ursul și adulmecă boarea de fum
ridicată din vale.
A venit timpul
să vămuiască turmele
care se trag înspre șesuri.
Timpul
care trece o culme
e aici!

Prinde a se-nroși
ca frunzele viței blana stufoasă
a vulpii. Vicleana deschide
vizuina cea caldă.
E vremea. Aici e vremea
care coboară-n adînc!

Mă pierd în toamnă ca
troița de tablă, cu vopsea scorojită
de la marginea drumului.
Aici nu e nimic.
Ploaia și vîntul există
dintotdeauna.

Dar veniți!
Descindeți din palate, din limuzine,
intrați cu pantofii de lac în noroaie,
cotropiți de teroarea drumului închis,

și atingeți-mă!
Curaj! Întindeți vârful degetului
să atingeți tabla aceasta vopsită...
Atingeți! O clipă doar!
Și vi se va-mplini,
așa cum noaptea urmează zilei,
cel mai ascuns gând, dorința
cea mai strivită, cea mai
nespusă..., visul...
cel mai întunecat.

Și-apoi, cu un huruit groaznic,
se vor zgudui
tăriile, se vor căsca hăurile,
se vor prăbuși cele
nouă ceruri, și toți morții voștri,
și monștrii voștri,
și copiii voștri
vor ieși pe străzi și în piețe,
cu tășuri și plumbi,
cu foc și cu ghioage, cu chipuri
cioplite, fățarnice, schimonosite...

Alergînd, urlînd, repezindu-se
în vîltoare, lovesc și trag
în dreapta și-n stînga, a disperare,
trunchiul lumii se rupe...
Și glasuri ascuțite umplu
văzduhul:
- Unde e Manfred?! Ce face Manfred?!

